

Forfatter: Bording, Anders

Titel: Kand da Naturen af sit rige skjød ey gifve

Citation: Bording, Anders: "Kand da Naturen af sit rige skjød ey gifve", i Bording, Anders: *Digte. - 1984*, udg. af ERIK SØNDERHOLM, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1984-86, s. 174. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bording01val-shoot-workid97859/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Digte. - 1984

- 18 Och var i vente Fruct af hannem mange led.
 Sin Ungdoms grønne Tjd med største lyst hand satte
 Paa sindighed och Kunst/ och sig ey loed afmatte/
 Før hand i fremmed Egn om alt det fik Forstand/
 32 Hvor med hand kunde tjent sit Folck och Fødeland.
 Ey som en Mammons træl hand brugte Lykkens gafver:
 Men til alt det/ som art och smag af Dyden hafver:
 Var Dannis/ ærekjær/ och af bestandigt Moed:
 36 Ja (kortelig) hand var af Hjertet eye goed.
 Men den u-milde Død fortræd hans Lof och Lykke/
 Var derfor och saa snar/ med hannem hen at rykke:
 Men dog af hannem ey til Grafven andet toeg/
 40 End det/ som var af Joerd/ och skulde fældes dog.
 Den anden Ædle rest/ som her var saa som bunden/
 Det er hans reene Sjæl/ den bleef fuldkommen funden/
 Och derfor bleef udaf sin Gud och Frelsermand
 44 Optagen/ och indsat i Lifsens skønne Land.
 Der Lefver den/ och har med ævighedsends Dage
 Sin Alders blifve-Tjd/ som stoed paa Joerd tilbage/
 Forvexlet lykkelig/ och Glædskab har til jd.
 48 Ach! at vi maatte snart/ til hannem komme djd.
 A. Bording.

75.

[182]

[Den Høj-ædle og Velbaarne, og nu Høj-Salige
 Fr. Elisabeth Høg Frieherrinde af Holck,
 Til Højprislig Ære-Minde.]

- [40] Kand da Naturen af sit rige skjød ey gifve
 Saa dyrebar en ting som kand forskaanet blifve
 For Tidsens bidske rust hvis skarpe morder tand
 4 af ødeleggelse ret aldrig mættes kand.
 Ach ney! det er den dom der sig til alt det strekker
 Som Himlens høye tag och hvelning ofvertækker
 Ja self och Himlen ey kand pukke der imod
 8 Den Jo for Tiden skal omsider holde food.

- Det er forfængeligt och idel tidens spille
 Paa noget som er skabt en ævighed at vilde
 Grundfæste, som mand dog fast hver dag seer och hør
 12 Paa verdens skue plads blant os at mangen gjør
 Lad millioner Folk mirakeler opsætte
 Lad alle Kunstneres fornøft sig der paa trætte
 [41] Byg Capitolier af Marmor och af staal
 16 De kunde dog ey naae til ævighedsens maal.
 Och om af deris pract end nu maa skee kand vises
 En ringe lefnings skrog, som af sin ælde prises,
 Det dog omsider faar sin rest och følge maae
 20 Den store Verdens All naar den skal undergaae
 Hvad vil en Christen da sig meget self udmatte
 Med angergifvenhed och, vrang tanker fatte
 Naar Tiden hannem det ey længer unde vil
 24 Som er hans Tidsfordrif och hand sit Sind har til.
 Jeg det vel gifver magt Mand ingen veed at finde
 Som er saa føle løs och Stoisk haard i Sinde
 Naar hannem møder sligt, hans friske hjerte Jo
 28 Forandring finde maae til sorrig och u-ro
 Men der hos veed Jeg och, at huad mit hjerte klemmer
 Det gaar ey mig forbi for Jeg mig derfor græmmer
 [42] Jeg haardfør eller om j lidelsen mig teer
 32 Min Guds bestemte raad och villie dog skeer.

 Ja Store Kongens Mand høyædle Helt och Herre
 Hvis lykkelige Stand och glædskaab nu des verre
 Til idel bitterhed och sorrig er omvendt
 36 For eders kjæreste sit lefnet[s] maal har endt.
 Vel har i billighed och føye til at klage
 Paa den u-milde død som hendes aar och dage
 Saa djærfvelig alskaar och ey sig hindre loed
 40 Af hendes høye Dyd och eders dapre Mood.
 [46] Vel kand u-tidig fruct ud af en ædel Pøde
 Fortryde Gaardneren som har seet den til gode
 Men gaar och Roden ud hand meere græmmer sig
 44 End dog hand intet der med vinder endelig
 Saaledes gick det her, Lucina sig beteede

- Forsømmelig, och self ey kom med hjælp tilstede
 Men sendte *Clotbo* frem, imod sin gamle skik
- 48 Hvor ofver baade Fruct och Rood at bukke fik.
- [42] Det Himlen er bekjent som eders ædle hjerter
 tilsammen hafde knyt hvad længsel i forsmertes
 Naar i besinder ret hvor kjær och dyrebar
- 52 Och ypperlig en skat hun eder altid var
- [43] Hvor uforfalsket tro, fornuftig from och dydig
 Hvor rig af tuct och Hæld, belevnen och ærbydig
 Hun sig fornemme loed med aller største pris
- 56 Och var for eder ret en anden Paradjs.
 Ja, kortelig, en høy Zirak och præctig ære
 Blant alle deris tal, Heltinders titler bæere.
 Slet intet fattedes, och ankes kunde paa,
- 60 Foruden hun ey var udødelig och saa.
 Til Rom med leye-graad och skrymte-sorrig kunde
 Vel holdes Jordefærd, Men saadant ingenlunde
 For eder passe vil. o ney det eder gaar
- 64 Ret ind til Sjælen self, och er for dybt et saar
- [44] Naturen stoed i tvj, och kunde snart ey vide
 Hvo meest af eder fandt til hjerte klemsels qvide
 Der Helbruds haarde værk angreeb det ædle blood
- 68 Och der til længre lif ey raad och middel stoed.
 J self var redebon i dødsens nød och fare
 Frimodelig at gaa for hendes lif at spare
 Det eder var en død, at Dødsens kaalde slum
- 72 Som ofver hende kom, gaf eder aande-rum.
 De Moderløse Børn hun loed sig efterblifve
 Jeg intet mælder om Min pen ey kand beskrifve
 Saa salt en græde strøm, den Jo Randt dennem need
- 76 Paa kinder, af en ret u-skrymtet kjærlighed
- [46] O ney den mørke graf ey vilde sig beqvemme
 til nogen miskundhed men bleef alt ved at fremme
 Sin strenge lov och ret trods hvem det var imod
- 80 Och al for tidelig [sin hule vom opløed]
- [45] Ret Som den stride strøm med hastig j] henrender
 Til Hatsens dybe svelg och ey tilbage vender
 Saa løeb och hendes tid och lefnet[s] alder hen,

- 84 Och med bekymring kand ey fanges hid igjen
 Dog see Jeg mig forseer! hvad Jordiskt var af hende
 Det var alenne det som Døden sig ved kjende
 Det var alenne det som Tiden her fra toeg
- 88 Och med sin lange nat i Grafven ofverdroeg
 Der hviler det och ey tør ømes eller grue
 Før hvis ulykken har os andre med at true
 Der finder det ey til hvor kummerfuld och trang
- 92 Vor Jerne Tjds ulyst os falder mangen gang
 Den Himmel værde Sjæl som her saa got som fangen
 J Kroppens Fængsel var, er lykkelig undgangen
 Sin prøvte den udstoed och bleef fuldkommen kjendt
- [46] Fik derfor snart blant os sin blifve tid fuldendt
 En anden tide maal som altid paa sig vinder
 Af Ævighedsens traad och aldrig ende finder
 Den sig tilvexlet har, och sig forlyste kand
- 100 Blant Guds udvaalde tal i Lifsens skønne Land,
 [47] Och saa naar legomet i Jordens bug har været
 Och der fra skrøblighed udlutret er och skjæret
 Da Skal den store dag i deris værne hjem
- 104 Och Salighedsens hafn igjen forsamle dem
 Den anden rest som er en prislig efter mæle
 Den lader och ey sig af Tidsens drift henstjæle
 Men blifver stedse ved och aldrig under gaae[r]
- 108 Saa længe Dyd er Dyd och Verdens bygning staacr.

[I Ejler Holcks Navn.]

- 1 MEt Stuil och Pæn/ mand dig vel hen
 Kand/ ð min Kjærist/ tegne:
 Mens ingen Dig/ fuldkommelig
- 4 Din Lof oc Pris tilegne.
 Du varst mig goed/ aff Hierte-Roed/
 Mit Sind du vidst' at trøste:
 Ach naar jeg det/ befinder ret/
- 8 Maa jeg af Sor[il]g brøste!
 Du Hustru goed/ Mig efterloed
 Tre smaa ny plantet Quiste/